

Vec C-317/20

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

16. júl 2020

Vnútroštátny súd:

Landgericht Mainz

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

10. jún 2020

Žalobkyňa:

KX

Žalovaná:

PY GmbH

PRACOVNÝ DOKUMENT

[*omissis*]

Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz, Nemecko)

uznesenie

Vo veci

KX

– žalobkyňa –

[*omissis*]

proti

PY GmbH

– žalovanej, –

[*omissis*]

predmetom ktorej je náhrada škody,

3. civilný senát Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) [*omissis*] 10. júna 2020 rozhodol:

1. Konanie sa prerušuje.
2. Súdnemu dvoru Európskej únie sa podľa článku 267 prvého odseku písm. a) a článku 267 tretieho odseku ZFEÚ predkladá nasledujúca otázka týkajúca sa výkladu práva Únie:

Má sa článok 18 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie okrem právnej úpravy medzinárodnej právomoci obsahuje aj právnu úpravu týkajúcu sa miestnej príslušnosti vnútroštátnych súdov vo veciach týkajúcich sa zmlúv o cestovných službách, ktorú musí súd, ktorý vec prejednáva, zohľadniť, ak tak spotrebiteľ ako cestujúci, ako aj druhý účastník zmluvy, organizátor zájazdu, majú sídlo v tom istom členskom štáte, ale cestovná destinácia sa nenachádza v tomto členskom štáte, ale v zahraničí (tzv. „nepravé vnútroštátne situácie“), v dôsledku čoho spotrebiteľ môže nad rámec vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa príslušnosti uplatniť zmluvné nároky proti organizátorovi zájazdu na súde podľa miesta svojho bydliska?

Odôvodnenie:

A.

1. Predmetné konanie je založené na nasledujúcom skutkovom stave:
2. Žalobkyňa žiada od žalovanej, organizátorky zájazdov so sídlom v [omissis] (Spolková republika Nemecko), bolesť, ako aj náhradu ušlého zisku a náhradu za stratu schopnosti viesť domácnosť v celkovej výške približne 43 000,00 eura v dôsledku úrazu, ktorý utrpela 27. júla 2015 počas svojej dovolenky v exteriéri hotela [omissis] v Turecku. Žalobkyňa tvrdí, že na pozemku zmluvného hotela žalovanej v Turecku sa nachádzali schody z mramoru, na ktorých bol priehľadný povlak zložený zo soli a vlhkosti. Na schodoch sa nenachádzalo upozornenie, že sú klzké, ani neboli prijaté preventívne opatrenia na zabránenie ich klzkosti, hoci sa na nich predtým pošmykli už iní hostia. Žalobkyňa v dôsledku klzkosti spadla na týchto schodoch a pritom utrpela neoperovateľné zlomeniny kostrče, panvy a krížovej kosti, ako aj viacnásobné pomliaždeniny, na ktoré trpí čiastočne až doteraz, a to aj psychicky. Do úvahy prichádzajú zmluvné a deliktuálne nároky.
3. Žalobkyňa si zarezervovala dovolenku v cestovnej kancelárii [omissis] v [omissis] Mainzi (Spolková republika Nemecko) pomocou prostriedkov komunikácie na diaľku, pričom cestovná kancelária sprostredkovala uzavretie zmluvy medzi žalobkyňou ako cestujúcou a žalovanou ako organizátorkou zájazdu, ale sama nebola účastníčkou zmluvy a nie je organizačnou zložkou žalovanej. Predmetom zmluvy medzi účastníkmi bol celkový balík cestovných služieb.
4. Žalobkyňa, ktorá sama v čase uzavretia zmluvy bývala a stále býva v Mainzi (Spolková republika Nemecko), podala žalobu na Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz).
5. Žalobkyňa sa domnieva, že Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz), na ktorom podala žalobu, je miestne príslušný, a v tejto súvislosti odkazuje na článok 18 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 [omissis]. Tvrdí, že článok 18 ods. 1 druhá časť vety nariadenia č. 1215/2012 upravuje nielen medzinárodnú právomoc, ale aj miestnu príslušnosť súdov v členskom štáte. Príslušný je preto súd podľa miesta bydliska žalobkyne ako spotrebiteľky, teda Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz). Žalobkyňa len subsidiárne navrhuje postúpiť vec Landgericht Hannover (Krajinský súd Hannover), ktorý je podľa vnútroštátneho práva všeobecne príslušným súdom žalovanej (§ 12 a § 17 ods. 1 ZPO [Občiansky súdny poriadok]).
6. Žalovaná spochybňuje miestnu príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) a navrhuje odmietnuť žalobu. Príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) podľa nej nevyplýva z článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, lebo spor nemá potrebný cezhraničný prvok. Tento cezhraničný prvok sporu, ktorý treba rozhodnúť, je však podmienkou uplatnenia všetkých ustanovení nariadenia č. 1215/2012. V prospech toho svedčí v neposlednom rade odôvodnenie 4 nariadenia [č. 44/2001]. Toto nariadenie sa obmedzuje na minimum potrebné na

dosiahnutie jeho cieľov a nejde ďalej, než je potrebné na tento účel. Základnou myšlienkou nariadenia č. 1215/2012 je však právna úprava medzinárodnej právomoci s cieľom zabezpečiť, aby účastníci konania mali k dispozícii určitý príslušný súd a neboli nútení domáhať sa právnej ochrany v inom členskom štáte, resp. v treťom štáte. Z toho vyplýva, že nariadenie v zásade nemá zasahovať do vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa príslušnosti, pokiaľ tieto predpisy zabezpečujú primeranú právnu ochranu v štáte, ktorého je účastník štátnym príslušníkom [*omissis*].

7. Dostatočný cudzí prvok nevyplýva zo samotnej medzinárodnej povahy balíka cestovných služieb, resp. z destinácie zájazdu, ktorá sa nachádza v zahraničí.

B.

8. Nemecké právne predpisy, ktoré sú smerodajné pre rozhodnutie sporu, v znení uplatniteľnom v predmetom prípade znejú takto:

Zivilprozessordnung (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „ZPO“)

9. § 12 Všeobecne príslušný súd, pojem

Súd, ktorý je všeobecne príslušným súdom osoby, je príslušný na prejednanie všetkých žalôb, ktoré sa proti nej podajú, pokiaľ pre žalobu neplatí výlučná príslušnosť.

10. §17 Všeobecne príslušný súd právnických osôb

(1) Všeobecne príslušný súd obcí, korporácií, ako aj tých spoločností, družstiev alebo iných združení a tých nadácií, inštitúcií a združení majetku, ktoré možno žalovať ako také, sa určí podľa ich sídla. Pokiaľ nie je stanovené niečo iné, za sídlo sa považuje miesto, v ktorom sa nachádza administratívne centrum.

...

11. § 21 Osobitne príslušný súd organizačnej zložky

(1) Ak niekto má na prevádzku závodu, uskutočňovanie určitého konania alebo prevádzkovanie inej podnikateľskej činnosti organizačnú zložku, z ktorej sa priamo uzatvárajú obchody, všetky žaloby, ktoré sa týkajú obchodnej prevádzky tejto organizačnej zložky, možno proti nemu podať na súde podľa miesta, kde sa táto organizačná zložka nachádza.

...

12. § 29 Osobitne príslušný súd podľa miesta plnenia

(1) Na prejednávanie sporov, ktoré sú založené na zmluvnom vzťahu a ktoré sa týkajú existencie tohto vzťahu, je príslušný súd podľa miesta, v ktorom sa má sporný záväzok splniť.

...

13. [ustanovenie týkajúce sa prerušenia vnútroštátneho konania] [*omissis*]

...

14. § 281 Postúpenie veci v prípade nepríslušnosti

(1) Ak na základe ustanovení týkajúcich sa miestnej alebo vecnej príslušnosti súdov treba rozhodnúť, že súd nie je príslušný, súd, ktorý začal vo veci konať, pokiaľ možno určiť príslušný súd, na návrh žalobcu uznesením rozhodne, že nie je príslušný, a postúpi vec príslušnému súdu. Ak sú príslušné viaceré súdy, vec sa postúpi súdu, ktorý si zvolí žalobca.

(2) Návrhy a vyhlásenia týkajúce sa príslušnosti súdu možno robiť pred úradníkom kancelárie súdu povereným správou listín. Proti uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok. Konanie na súde označenom v uznesení sa začne doručením spisu. Tento súd je viazaný uvedeným uznesením.

...

15. § 513 Odvolacie dôvody

...

(3) Odvolanie nemožno odôvodniť tým, že súd prvého stupňa nesprávne usúdil, že je príslušný.

**Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Základný zákon
Spolkovej republiky Nemecko, ďalej len „GG“)**

16. Článok 101

(1) Výnimočné súdy sú neprípustné. Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

...

C.

17. To, či Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) musí meritórne rozhodnúť o nárokoch žalobkyne uplatnených v žalobe, závisí v rozhodujúcej miere od otázky, či je Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) miestne príslušný na prejednanie predmetného sporu.
18. Podľa vnútroštátnych predpisov Spolkovej republiky Nemecko nie je daná miestna príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz).

19. Podľa všeobecných pravidiel týkajúcich sa príslušnosti súdu, ktoré sú uvedené v § 12 a § 17 ZPO, je aj vtedy, keď je žalobca spotrebiteľom a žalovanou je podnik s právnou formou spoločnosti s ručením obmedzeným (Gesellschaft mit beschränkter Haftung – GmbH), miestne príslušný súd podľa sídla spoločnosti ako žalovaného účastníka konania. Administratívne centrum žalovanej, a teda aj jej sídlo sa nachádza v Hannoveri, takže podľa § 12 a § 17 ZPO by bol miestne príslušný Landgericht Hannover (Krajinský súd Hannover, Nemecko).
20. Nie je daná ani osobitná príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz), ktorá by sa uplatnila napriek ustanoveniam týkajúcim sa všeobecnej príslušnosti. Z § 21 ods. 1 ZPO nevyplýva miestna príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz), keďže cestovná kancelária [omissis] v Mainzi nie je organizačnou zložkou žalovanej. Organizačnou zložkou v zmysle § 21 ZPO je totiž každá pobočka zriadená vlastníkom na inom mieste, než je miesto jeho sídla, na určitú dobu, prevádzkovaná v jeho mene a na jeho účet, a to spravidla samostatne, teda na základe vlastného rozhodnutia, ktorá je oprávnená uzatvárať obchody a konať v jeho mene [omissis]. Vlastníčkou cestovnej kancelárie však nie je žalovaná, ale [omissis][, pričom] cestovná kancelária nie je ani prevádzkovaná v mene žalovanej.
21. Miestna príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) napokon nevyplýva ani z § 29 ZPO, lebo neexistujú nijaké okolnosti nasvedčujúce tomu, že záväzky žalovanej vyplývajúce zo zmluvne dohodnutého celkového balíka cestovných služieb sa mali splniť v obvode Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz). V obvode Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) sa najmä nenachádza nijaké letisko, z ktorého by žalobkyňa mohla odletieť do Turecka. Odhliadnuc od toho sa vo vnútroštátnej judikatúre aj tak objavuje – a zrejme aj prevláda – názor, že v prípade zmluvy o cestovných službách miesto odletu nezakladá príslušnosť podľa miesta plnenia v súlade s § 29 ZPO [omissis].
22. Miestna príslušnosť Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) by vyplynula jedine z uplatnenia článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012.

D.

23. Na otázku, či sa má právna úprava, ktorá sa nachádza v článku 18 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, vykladať v tom zmysle, že v prípadoch, v ktorých spotrebiteľ, ktorý má bydlisko v jednom členskom štáte a ktorý uzavrel s organizátorom zájazdu, ktorý má sídlo v tom istom členskom štáte, zmluvu o cestovných službách s destináciou v zahraničí (takzvané „nepravé vnútroštátne situácie“), umožňuje podať žalobu na súde podľa miesta bydliska spotrebiteľa, existujú vo vnútroštátnej judikatúre a literatúre odlišné názory. Najvyššie vnútroštátne súdy túto otázku ešte neobjasnili.

1.

24. Podľa názoru, ktorý zrejme prevláda v judikatúre [*omissis*], je podmienkou uplatnenia nariadenia č. 1215/2012 cezhraničný prvok v tom zmysle, že spotrebiteľ a druhý účastník zmluvy musia mať bydlisko v rôznych členských štátoch Európskej únie. Cudzí prvok potrebný na to, aby sa uplatnilo nariadenie č. 1215/2012, naopak neexistuje, ak skutkový stav inak súvisí so zahraničím, napríklad obaja účastníci majú bydlisko v tom istom členskom štáte a cudzí prvok vyplýva len z toho, že cieľ zájazdu sa nachádza v zahraničí. Po prvé z odôvodnení nariadenia vyplýva, že výnimka zo zásady právomoci súdu podľa bydliska žalovaného (odôvodnenie 15) existuje v prípade spotrebiteľských zmlúv len preto, aby bol spotrebiteľ chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jeho záujmy než všeobecné normy (odôvodnenie 18). Z toho vyplýva, že taká osobitná ochrana je potrebná len vtedy, keď by v dôsledku cezhraničných úkonov v rámci Európskej únie vznikla problematická vzdialenosť medzi bydliskom spotrebiteľa a samotným súdom, ktorý má právomoc. Ak však cudzí prvok spočíva len v destinácii zájazdu, z tohto dôvodu nie je potrebné ani použiť článok 18 ods. 1 druhú časť vety nariadenia č. 1215/2012. Po druhé treba vziať do úvahy, že ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 – pokiaľ sa odchyľujú od všeobecnej zásady *actor sequitur forum rei* – treba vykladať reštriktívne.
25. Na podporu tohto názoru sa navyše cituje judikatúra Súdneho dvora Európskej únie týkajúca sa nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 (pozri [*omissis*] [rozsudky z 19. decembra 2013, *Corman-Collins*, C-9/12, EU:C:2013:860, a zo 17. novembra 2011, *Hypoteční banka*, C-327/10, EU:C:2011:745]). Uvádza sa, že táto judikatúra musí platiť aj pre nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012. V prospech toho svedčí v neposlednom rade odôvodnenie 4 prvého uvedeného nariadenia, podľa ktorého sa toto nariadenie obmedzuje na minimum potrebné na dosiahnutie jeho cieľov a nejde ďalej, než je potrebné na tento účel. Základnou myšlienkou nariadenia č. 1215/2012 je však právna úprava medzinárodnej právomoci s cieľom zabezpečiť, aby účastníci konania mali k dispozícii určitý príslušný súd a neboli nútení domáhať sa právnej ochrany v inom členskom štáte, resp. v treťom štáte. Z toho vyplýva, že nariadenie v zásade nemá zasahovať do vnútroštátnych predpisov týkajúcich sa príslušnosti, pokiaľ tieto predpisy zabezpečujú primeranú právnu ochranu v štáte, ktorého je účastník štátnym príslušníkom. Uplatneniu článkov 17 a 18 nariadenia č. 1215/2012 v prípade, že spotrebiteľ z jedného členského štátu žaluje druhého účastníka zmluvy z toho istého členského štátu, teda bráni okolnosť, že obaja účastníci majú bydlisko v tuzemsku a existenciu cezhraničného prvku nemožno preukázať iným, relevantným spôsobom.
26. Účelom článkov 15 a 16 nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 bola údajne ochrana príslušného spotrebiteľa pred tým, aby sa musel podriaďovať právnemu poriadku, ktorý nepozná, v jazyku, ktorý prípadne tiež nepozná, avšak nie vylúčenie uplatnenia nemeckých právnych predpisov týkajúcich sa občianskeho súdneho konania v prípade čisto vnútroštátnych sporov, ktoré vôbec nesúvisia s právom Spoločenstva. Cieľom nového znenia článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 tiež nie je stanoviť pravidlá nemeckého procesného práva v prípade čisto vnútroštátnych sporov. Z doplnku vloženého novým znením

článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého žalobu spotrebiteľa proti druhému účastníkovi zmluvy možno podať na súde podľa miesta bydliska spotrebiteľa „bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka“, nevyplýva odlišný záver. Tento doplnok neznamena, že sa už nevyžaduje potrebný cudzí prvok sporu, ale treba ho vykladať v tom zmysle, že tento doplnok je relevantný jedine v tých sporoch, v ktorých žalovaný nemá bydlisko v členskom štáte, teda má bydlisko v treťom štáte. Cieľom tohto doplnku nie je stanoviť novú príslušnosť súdu pre spotrebiteľské spory, ale len osobitnú právomoc súdu pre situácie, v ktorých má žalovaný bydlisko v treťom štáte. Inak by to malo za následok, že v súvislosti so všetkými zmluvami vymenovanými v článku 17 nariadenia č. 1215/2012, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, by v súčasnosti bola daná príslušnosť súdu podľa bydliska spotrebiteľa. Nemecké právne predpisy týkajúce sa občianskeho súdneho konania, ktoré upravujú určenie príslušnosti podľa § 12 a nasl. ZPO, by preto stratili veľkú časť svojej pôsobnosti.

27. Samotná medzinárodná povaha balíka cestovných služieb, resp. destinácia zájazdu, ktorá sa nachádza v zahraničí, podľa uvedeného názoru nepredstavujú relevantný cudzí prvok. Vyžaduje sa aspoň jeden normatívny cudzí prvok, ktorý (v prípade, akým je prejednávaný prípad) nie je zrejmý. Relevantný vzťah založený na zmluve o zájazde vzniká medzi dvoma právnymi subjektmi so sídlom v tuzemsku. Len pokiaľ ide o predmet, zmluva o zájazde sa týka medzinárodného balíka cestovných služieb. Možné nesplnenie okruhu povinností v zahraničí, ktoré žalovaná prevzala na základe zmluvy, však vytvára len faktický cudzí prvok, ktorý vplýva na už jestvujúci, pôvodne vnútroštátny právny vzťah a je len samotnou otázkou zmluvných dojednaní.

2.

28. Naproti tomu sa v literatúre objavuje významný názor [*omissis*], podľa ktorého cezhraničný prvok automaticky nevyžaduje, aby žalobca a žalovaný mali sídlo v dvoch rôznych členských štátoch. Podľa tohto názoru to nevyplýva zo znenia článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 ani v nemeckej, ani v anglickej alebo francúzskej jazykovej verzii. Namiesto toho však normotvorca Únie pri novej formulácii článku 18 nariadenia č. 1215/2012 na rozdiel od článku 16 nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 spresnil, že spotrebiteľ môže viesť konanie na súde podľa miesta svojho bydliska bez ohľadu na miesto sídla podnikateľa.
29. Okrem toho článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, na ktorý odkazuje článok 17 nariadenia č. 1215/2012, údajne vyžaduje len to, aby žalovaný mal bydlisko v členskom štáte. Právny základ nariadenia, ktorý tvorí článok 67 ods. 4, článok 81 ods. 1 a článok 81 ods. 2 písm. a), c) a e) ZFEÚ, neobsahuje takú požiadavku, tak ako článok 1 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1215/2012. Z článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 tiež nemožno vyvodit' odlišný záver. V tomto smere sa poukazuje na to, že Súdny dvor Európskej únie vo veci Owusu ([*omissis*] [rozsudok z 1. marca 2005, C-281/02, EU:C:2005:120,] v súvislosti s predchádzajúcim ustanovením článku 2 ods. 1 Dohovoru o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach už presvedčivo

vysvetlil, že jeho uplatneniu nebráni skutočnosť, že žalobca a žalovaný majú bydlisko v tom istom členskom štáte. Závety vyplývajúce z tohto rozsudku treba uplatniť na článok 2 ods. 1 nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000, a teda aj na článok 4 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 ako nadväzujúci právny akt. Vyplýva to z odôvodnenia 34 druhej vety nariadenia č. 1215/2012. Záver, že skutočnosť, že obaja účastníci konania majú bydlisko v tom istom členskom štáte, *a priori* nebráni tomuto sekundárnemu právnemu aktu, navyše podporuje článok 24 bod 1 druhá veta nariadenia č. 1215/2012. V tomto ustanovení normotvorca Únie v rámci výlučnej právomoci v určitých konaniach týkajúcich sa nájmu vytvoril voliteľnú právomoc súdu pre situáciu, keď prenajímateľ a nájomca majú bydlisko v tom istom členskom štáte. Ak by však nariadenie č. 1215/2012 v prípade, ak žalobca a žalovaný majú sídlo v tom istom členskom štáte, nebolo relevantné, nikdy by sa nedospelo k článku 24 bodu 1 druhej vete tohto nariadenia. Normotvorca Únie teda musel mať na zreteli aj „nepravé vnútroštátne situácie“. Tento záver možno zdôrazniť aj novým znením článku 25 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1215/2012. Toto ustanovenie sa týka dohôd o voľbe právomoci medzi účastníkmi zmluvy „bez ohľadu na [ich] bydlisko“. Paušálny predpoklad, že nariadenie č. 1215/2012 *a priori* vylučuje zo svojej pôsobnosti situácie, v ktorých žalobca a žalovaný majú sídlo v jednom členskom štáte, nemá nijaký základ. Naopak práve článok 4 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie založenú na rozsudku Owusu, ktorú možno uplatniť aj na prejednávaný prípad, ako aj napríklad článok 24 bod 1 druhá veta a článok 25 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1215/2012, preukazujú opak.

E.

30. Súd, ktoré rozhodujú v poslednom stupni, sú povinné prerušiť konanie a podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore Európskej únie, ak vznikne otázka výkladu práva Spoločenstva, ktorá je relevantná pre rozhodnutie vo veci samej (článok 267 tretí odsek ZFEÚ). O súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni a je povinný podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, ide vtedy, keď proti jeho rozhodnutiu v konkrétnej veci nie je prípustný nijaký opravný prostriedok [*omissis*].
31. Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) je v poslednom stupni príslušný na rozhodnutie o svojej miestnej príslušnosti, resp. nepríslušnosti.
32. Pred preskúmaním žalobného návrhu z hľadiska dôvodu a výšky musí konajúci súd *ex officio* preskúmať svoju funkčnú, vecnú a miestnu príslušnosť a medzinárodnú právomoc [*omissis*].
33. Ak by Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz), ktorý podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania, rozhodol, že je miestne príslušný, a žalobkyni by po preskúmaní jej nárokov z hľadiska dôvodu a výšky priznal bolestné a náhradu za škodu, ktorá jej vznikla v dôsledku pádu, odvolací súd by podľa § 513 ods. 2 ZPO nemohol preskúmať toto rozhodnutie, pokiaľ ide o určenie miestnej príslušnosti, čo by znamenalo, že pri výklade článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 ako

ustanovenia týkajúceho sa miestnej príslušnosti, ktorý by prípadne nebol v súlade s právom Únie, by bol žalobkyni v rozpore s článkom 101 ods. 1 druhou vetou GG neodvolateľne odňatý jej zákonný sudca.

34. V prípade, ak by Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) rozhodol, že nie je miestne príslušný, musel by na základe návrhu žalobkyne na postúpenie veci, ktorý bol subsidiárne podaný pre tento prípad, podľa § 281 ods. 1 ZPO uznesením postúpiť vec Landgericht Hannover (Krajinský súd Hannover). Toto uznesenie by bolo nenapadnuteľné, pričom Landgericht Hannover (Krajinský súd Hannover) by bol podľa § 281 ods. 2 druhej vety ZPO viazaný rozhodnutím Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) o jeho miestnej príslušnosti.
35. Správny výklad práva Únia tiež nie je natoľko zrejmý, aby neexistoval priestor pre dôvodné pochybnosti („*acte clair*“ v zmysle judikatúry Súdneho dvora CILFIT, [*omissis*] rozsudok zo 6. októbra 1982, Cilfit a i., 283/81, EU:C:1982:335).
36. Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre doteraz tiež ešte neodpovedal na predmetnú prejudiciálnu otázku. Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie [*omissis*](rozsudok zo 14. novembra 2013, Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735)], ktoré cituje časť vnútroštátnej judikatúry, sa týka článku 16 nariadenia (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000, ktorého znenie sa úplne nezhoduje so znením článku 18 nariadenia č. 1215/2012. Toto rozhodnutie navyše nemožno použiť na objasnenie predmetnej prejudiciálnej otázky už preto, lebo cudzí prvok v prípade, o ktorý išlo v uvedenej veci, vyplýval z toho, že sprostredkovateľ zájazdu mal sídlo v inom členskom štáte, než bol členský štát spotrebiteľa a organizátora zájazdu, a preto Súdny dvor Európskej únie neklasifikoval právny vzťah medzi cestujúcim a organizátorom zájazdu ako „čisto vnútroštátny“, ale ako neoddeliteľne spojený s právnym vzťahom medzi cestujúcim a sprostredkovateľom zájazdu. Taký cudzí prvok však v prípade, o ktorý ide v prejednávanej veci, neexistuje, pričom cudzí prvok môže vyplynúť len zo samotnej destinácie zájazdu.
37. Landgericht Mainz (Krajinský súd Mainz) je preto povinný *ex officio* predložiť prejudiciálnu otázku uvedenú vo výroku uznesenia podľa článku 267 prvého odseku písm. a) a článku 267 tretieho odseku ZFEÚ Súdnemu dvoru a prerušiť konanie v prejednávanej veci až do skončenia konania na Súdnom dvore.

[*omissis*]